

***'Ik wil niet op een dag
als oude man wakker
worden en denken: had
ik maar zus of had ik
maar zo gedaan'***

De funfactor van Hans Spuijbroek

Over het algemeen is de hotellerie een serieuze business. Ook voor Hans Spuijbroek. Maar het moet niet té serieus. Hij besloot twee jaar geleden van zijn hobby zijn werk te maken en opende het BackStage Hotel, bij menig band beter bekend als 'best hotel on tour'. "Er mag best wat meer gelachen worden in de hotellerie."

Tekst: Dorien Dijkhuis – Foto's: Ron Offermans

In de gezellige lobby, naast de oude kerkpiano die dienstdoet als gastenboek en de handtekeningen telt van honderden bands, raakt Hans Spuijbroek (43) niet uitverteld over zijn twee passies: mensen en muziek. Tussendoor groet hij joviaal de schoonmaker en een aantal binnengekomen gasten. "Hi Mark! Did you sleep well?", vraagt hij aan een rapper met baggy broek, rastakapsel, big smile en gouden ringen. Niet wat je noemt een doorsnee-hotelgast. "Nee", lacht hij. "En dat was nu nét mijn bedoeling met het BackStage Hotel."

Alles swingt aan hem. Hoe hij praat, hoe hij zijn gasten benadert, hoe hij met zijn personeel omgaat en hoe hij kijkt naar de wereld. Hans Spuijbroek is rock-'n-roll.

Hij groeide op in Rhoon, onder de rook van Rotterdam. Als jongetje van vijf begon hij met vioolspelen. Elke zondag, als anderen naar de kerk gingen, ging hij met zijn ouders, zijn broer en zijn zusje naar het Rotterdams Philharmonisch Orkest. Daar had de familie Spuijbroek een abonnement op. Op zijn veertiende richtte hij met wat vrienden een bluesbandje op. In die tijd droomde hij er al van om ooit een rock-'n-rollcafé te beginnen. 'Puur voor de fun', want eigenlijk wilde hij binnenshuisarchitect worden. Op de havo had hij handvaardigheid in zijn pakket. Een beetje creatief bezig zijn: dingen uitdenken, ontwerpen en in elkaar zetten, dat lag hem wel. Helaas moest hij die droom laten varen, want Hans en wiskunde, dat was geen goede match. Heel gemeen vindt hij dat, want zijn broer rondde cum laude het atheneum af met alleen maar negens en tiens voor exacte vakken. Toch bepaalde het zijn lot ten goede, want toen hij van school kwam, moest hij toch wát. Hij koos de hotelschool. Eerst een paar jaar middelbare in België waar hij bijbeunde als deejay in cafés. En toen naar de Hogere Hotelschool in Maastricht.

Downtown Dixies

Aan de muur in de lobby hangt een foto van een band. Op de voorgrond, achter de microfoon, een jongere Hans met om zijn nek een wasbord, een typisch rock-'n-roll- en dixieland-instrument. Hij heeft hem op een oude Cadillacvelg geschroefd. Ook Charles 'Mise en Place' van Goch staat erop, met trompet. "De Downtown Dixies", zegt hij glunderend. "De band die we op de hotelschool oprichtten. Het begon eigenlijk als een grapje. We zouden eenmalig samen optreden tijdens een culturele avond. Maar het bleef niet bij een geintje. Van het één kwam het ander. Voor we het wisten stonden we een paar keer per maand ergens te spelen. We zijn eens in de zomer met een grote camper naar het jazzfestival in Annecy gereden. Spelen en daarna met de pet rond. Het jaar daarop hebben we het festival geopend. In Cannes werden we van de boulevard geplukt door de directeur van Novotel. Of we niet tegen kost en inwoning bij hem wilden komen spelen. Van de camping naar een superdeluxe hotel. Daar hadden wij natuurlijk wel oren naar. We zijn er nog een keer of drie, vier teruggeweest. We hebben ook gespeeld op het WK in Orlando en in Frankrijk. En op het WK Schaatsen. Ook zijn we in Baghrein en Oman geweest. We spelen inmiddels stukken minder. Een keer of acht per jaar, daar houdt het wel mee op. In oktober gaan we met z'n allen naar de Antillen."

Achteraf waren de ervaringen tijdens die 'tournees' een inspiratiebron voor het BackStage Hotel. Spuijbroek: "Als je met je instrumenten en gitaarkoffers bij de incheckbalie van een hotel staat, voel je je al snel persona non grata. Je ziet ze denken: 'O jee, van die types, muzikanten'. Die komen vanavond laat binnen en willen dan nog wat drinken aan de bar. En morgenochtend slapen

ze uit en zijn ze te laat voor het ontbijt.” Hij lacht. “Allemaal vooroordelen. Het is slopend om met een busje door Europa te toeren: uren rijden, van Amsterdam naar Berlijn, inchecken op je kamer, soundchecken, het podium op, de sterren van de hemel spelen, nog wat nakletsen met een biertje, even slapen en hup, de volgende ochtend weer door. Naar Parijs, Brussel, Rome, wherever. Dan ga je echt tussendoor niet de beest uithangen. Die tournees zijn killing.” En zo ontstond dus het idee voor het BackStage Hotel, een hotel waar muzikanten meer dan welkom zijn en zich thuis voelen.

Hufterproof

Het duurde even voordat het hotel er werkelijk kwam. Spuijbroek was eigenaar van Hotel de la Haye aan de Leidsegracht. Een ‘gewoon’ tweesterrenhotel. Na zes jaar had hij het wel gehad. Hij zucht teatraal. “Ik zag mezelf dat niet tot mijn zestigste doen. Nee, dank je hartelijk. Ik wilde niet op een dag als oude man wakker worden en denken: ‘Had ik maar zus of had ik maar zo gedaan’.”

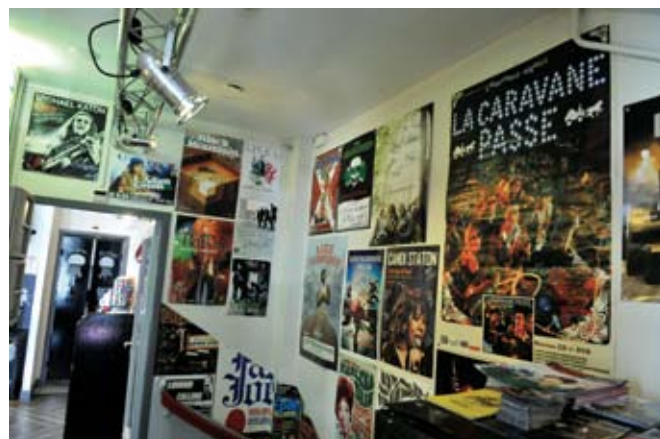
Dus toen het pand aan renovatie toe was, was het tijd om de rock-'n-roll-droom die hij op zijn veertiende had, eindelijk te verwezenlijken. Alleen werd het dus geen café, maar een hotel. Een plek waar muzikanten zich thuis voelen, waar ze op elk uur van de dag kunnen ontbijten of, als ze er zin in hebben, zelf in de keuken een eitje kunnen bakken. Waar ze anoniem kunnen bivakkeren, zonder lastig gevallen te worden door groupies en waar ze zichzelf kunnen zijn. Met andere woorden: waar ze zich backstage terug kunnen trekken. De naam verwijst natuurlijk ook naar de locatie: alle grote venues liggen op een steenworp afstand.

Toen hij bezig ging met de inrichting van het interieur, kwam de binnenshuisarchitect weer in hem naar boven. Hij ont-

wierp alles zelf: kasten, bedden, theaterspiegels, stagespots en drumkrukjes op de kamers. Hij liet de meubels bouwen van flightcases, robuust en van ‘hufterproof’-materiaal. Van oude snaredrums maakte hij plafonnières en ook de lobby en de bar kleedde hij zelf aan. Een drumkit en een aantal oude saxofoons aan de muur doen dienst als verlichting. “Ik vind het leuk om de dingen een nieuwe bestemming te geven. Ik houd ervan om net een beetje anders naar de wereld te kijken dan normaal.”

Funfactor

Soms krijgt hij gasten die er niets van begrijpen. Een voorbeeld: op de site kun je bij je boeking airguitars reserveren. Muzikanten snappen dat dat een geintje is, maar laatst nog hadden ze iemand aan de balie die vroeg waar zijn airguitars waren. ‘Meneer, waar zijn mijn airguitars?’, vroeg hij. “Zeg ik: ‘O ja, de airguitars... hoeveel wilde u er hebben?’ Dat is toch hilarisch?”

Dat sommige mensen er niets van begrijpen vindt hij helemaal niet erg. “Die mensen hoeven van mij niet terug te komen. Ik wil alleen maar doen wat ik leuk vind. Daarom ben ik het hotel gestart. Er mag sowieso wel wat meer gelachen worden in de hotellerie. Veel hoteliers durven de funfactor niet te gebruiken. Natuurlijk is het een serieuze business, maar dat betekent nog niet dat er niet gelachen mag worden. Dat zou het voor iedereen in de branche, zowel de medewerkers als de gasten, een stuk leuker maken. Tuurlijk, als je graag serieus wilt zijn, dan heb je daarmee je unique selling point te pakken. Maar het is de vraag of je gasten daar blij van worden. Ik vind het doodzonde dat ondernemers niet durven doen wat ze leuk vinden uit angst hun publiek kwijt te raken. Ondernemers zouden zich veel meer moeten onderscheiden. Dat kan alleen maar als je je nek uitsteekt en iets doet wat nog niet eerder gedaan is. Creëer je eigen publiek. Start een gayhotel of een bloemenhotel, ik noem maar wat. Als je maar aan de verwachting van je gast voldoet en die waar mogelijk zelfs overtreft, dan zit je gebeiteld. Dat is goed ondernemerschap. Ik ben voortdurend op zoek naar manieren waarop ik me als tweesterrenhotel nog meer kan onderscheiden.”

Gedresseerde apen

Dat wordt gewaardeerd. ‘Best hotel on tour’, noemen veel van zijn gasten het BackStage Hotel. Je kunt Spuijbroek geen groter compliment maken. Het succes wijt hij voor een groot deel aan zijn personeel. Sinds hij twee jaar geleden open ging, heeft hij nog geen verloop gehad. “Contactmomenten zijn heilig in de gastvrijheidssector”, zegt hij. “Mijn personeel is mijn grootste goed. Het zijn mijn ambassadeurs. Sommige hotels trainen hun personeel suf. Ik niet. Ik wil geen gedresseerde aapjes. De authenticiteit van mijn personeel, dat is één van de grote krachten van het hotel. Ze begrijpen wat ik doe en waarom. Natuurlijk, hiërarchie heb je nodig in een bedrijf, maar ik wil mijn mensen niet creatief belemmeren. Wat is er mooier dan personeel dat met je meedenkt?”

Sweet memories

Over muziek raakt hij niet uitgepraat. “Iedereen heeft er wel iets mee”, zegt hij. “Of het nu klassiek is of house. Muziek verbreedert zoals niets anders dat kan. Er is geen competitie, ook niet tussen muzikanten onderling. Kijk maar naar grote concerten, daar gebeurt nooit iets. Of Lowlands. Daar heerst een sfeer van ‘get together’. Iedereen is er met hetzelfde doel: genieten van muziek. Muziek is een win-winsituatie

voor iedereen: degene die op het podium staat, de organisatoren, het publiek, iedereen wordt er happy van.”

Hij denkt even na. Dan zegt hij: “Muziek is ook emotie. Een jeugdvriend van me overleed op zijn twintigste. Nog steeds kan ik bepaalde nummers van Joe Cocker niet horen zonder te huilen. Sweet memories. Die kunnen af en toe verrekte pijn doen. Hoe dan ook, muziek maakt iets bij je los. Het is heerlijk om er de hele dag mee bezig te zijn en met al die muzikanten in aanraking te komen. Het verruimt mijn muzikale horizon enorm. Muziek en leuke mensen, dat zijn voor mij geweldige bronnen van inspiratie.”

> **HorecaEntree** <

Andere zaken

Favoriete restaurant:	Loetje, Amsterdam
Favoriete gerecht:	mooie bisque
Favoriete drank:	koffie en witte wijn
Favoriete hotel:	Breithorn Hotel, Champoluc, Italië
Favoriete café:	Onze buurman op de Prinsengracht, Café De Pieper
Grootste voorbeeld:	geen
Ambitie/missie:	“Every music city in the world deserves a BackStage Hotel!”
Hobby:	muziek, spinning en skiën
Altijd in de koelkast:	oude kaas en een pittige mosterd
Wat er anders moet in de horeca:	bemoeienissen van lokale overheden die hun eigen koninkrijkes creëren